

גבולות של בשר ודם

שלי, להכין את המכונה, אני אצא בצהריים. אחרי הצהריים היה א צרוך להשתתף בכמה טקס-אזכרה לחייליו, שנפלו במל-חמת-ששת-הימים. הוא התכוון לצאת כבר בבוקר, לחטוף בדרך מקלחת חמה. עתה דחה את יציאתו. כינס את קציניו ועל בק-בוקי טמפו האפלים מצופים של השק"ם חילק להם הוראות-ביצוע נוכח התכונה בצד השני.

"יש לנו עסק עם משוגעים", אמר קיבוץ-ניק מגדול, "לעולם אי אפשר לדעת מה מסור גלים הסורים לעשות. פתאום יכול להת-חשק להם להסתער ולכבוש איזו גבעה, כדי לזכות בנצחון מוראלי. תפאדל, ש-ניסו..."

מה הם רוצים? הם משוגעים! אמר סגן-אלוף א. בחיוך שובב על פניו. מאז עלה השחר הגיעו אליו דיווחים, ש-היה בהם כדי להדאיג את כל חבורת הפי-קוד שלו. הם הגיעו מהמוצבים הקודמיים מהם צפו חייליו אל מעבר לשטח ההפקר, לכיוון עמדות הצבא הסורי.

אותו בוקר, בוקר יום השנה לפרוץ מל-חמת-ששת-הימים לפי הלוח העברי, גילו הצופים תכונה מוזרה בצד הסורי. בכל יחידות צה"ל האחרות נערכו אותה שעה מיסדרים לציון התאריך, בהם הוקראה פקודת-יום מיוחדת של הרמטכ"ל. לחייליו של אדולף לא היה פנאי לגינוני-טקס כאלה. למראה הפעילות הקדחתנית של האויב ממול הם חזו תחילתה של פעילות מלחמ-תית.

★★★ הדג הגדודי

יחידה חשים עצמם ברמה כמו בבית. רבים מהם הם בני הגליל, תושבי ישובי עמק-החולה, שיש להם חשבון ארוך עם הסורים.

שלמה, למשל, הוא חבר קיבוץ גדול. לגביו אין שינוי יסודי בסיטואציה לעומת 20 השנים האחרונות. "אבל", אמר שלמה, "מוטב לשבת מולם כאן למעלה מאשר שם למטה. ההרגשה הרבה יותר טובה."

בבואם לבסיס, ששימש פעם מחנה צבאי סורי, מצאו אותו כפי שנשטשהו. רק ב-בריכת-הגוי הקטנה עם המזרקה, שלפני בניין המיפקדה, מצאו הפעם דג קרפיון קטן שט לו בנחת. "זהו הדג היחידתי", הסביר אורי, "כל גודו שבא הנה - חותם עליו".

"אני נשבע לכם", הצהיר א. "ההילה ראיתי את הדג ישן בעמידה".

לאחרים היו סידורים דחופים, שלא הס-פיקו להשלימם.

חזי, איש קיבוץ בית-אלפא, היה מוטרד ביותר. זכר כיצד על אחת הנבעות סוללת תותחי נ.מ. סוריים משומנת וחרשה, וסביב סוורים כמה אר-גזי-מוקשים ריקים.

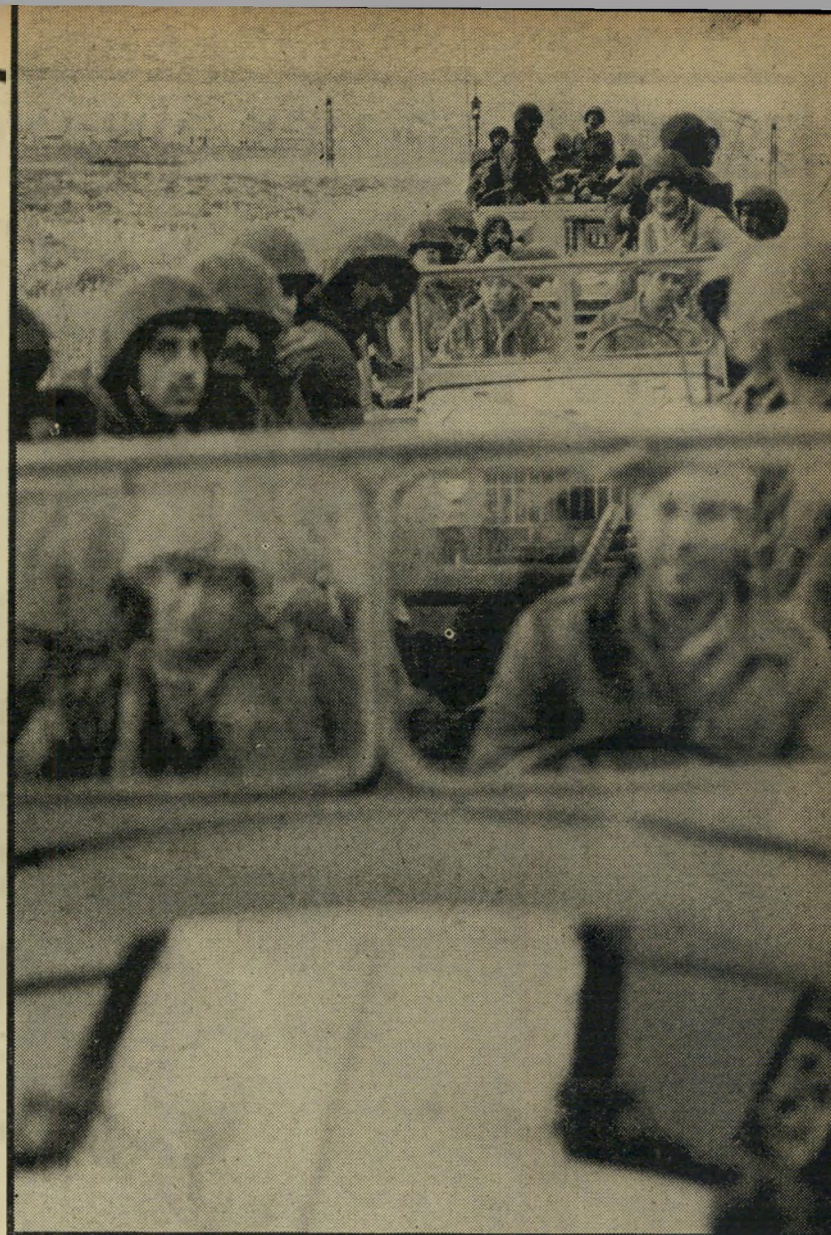
"זה הטריוויה אותי כל הזמן", הודה חזי. "כשחורנו הוריתי מייד לקצין החבלה לב-דוק את השטח. ומה אתם חושבים? אחרי

"כמה חיילים סוריים כינסו תוך כמה דקות את כל העדרים מהשדות והכניסו אותם לכפר", מסר קצין המודיעין.

הקצינים הצעירים והמתוחים תלו עיניהם מצפות בא. מחכים למוצא פיו. א. באוברול הרוק לגופו, ישב שקוע בכורסה לבנה עם פיתוחי עץ מוזהבים, מזכרת מתקופת השילטון הסורי במקום. עיניו ה-קטיפה הוריות שלו העידו על הערכת מצב מהירה. "איך אתה מתרשם?" לא עצר כוח לשאול אורי, איש רשות שמורות-הטבע מכפר-גלעדי, ענק-קומה ויפה-תואר, שנראה כאילו זה עתה יצא מתוך סרט מלחמה הוליבודי.

החיוך השובב שוב עלה על שפתיו של א.: "בסך-הכל נראה לי שאיזה גנרל בא אליהם לביקור בקחים. זה כמו אצלנו. היו צריכים להיכנס לעמדות קודם והת-עצלו. נכון... הרעש בלילה, כיבוי האר-רות... הקצינים עם המשקפות והחיילים עם המזודות... אין ספק - יש אצלם פעילות. אבל הם הפסידו במלחמה ואנחנו ניצחנו. הם לא יעשו שום דבר."

אף-על-פי-כן הצליח סגן-אלוף א. ל-השהות את יציאתו מהמקום. "תגידו לנהג

נע מישמר ממונע של צה"ל ברמת-הגולן היוצא לסוירים ומארכים בלילה. החיילים לבושים בגדי-חורף.

הגולן: מחכים לסורים

המסעדה היא מטבח-ישיבה באחד ממוצבי צה"ל ברמת-הגולן. מטבח כזה משמש בכל מוצב אחד במרבית המוצבים יש חדר-אוכל מסודרים.

חבר "אגד" גז הראל, מקיראון, הוא מפקד אחד המוצבים ברמה. הוא נראה בצריף המגורים של המוצב, כשלפניו נשקו. המיטות הן סוריות.

הבארמן של דיסקוטק פרדריקה ב' תל-אביב, הוא עדי פלייסמן, הי-משרת בתור חייל מילואים באחד המוצבים בגולן.